

Els contes del **sambòrik** de .2

Llorenç Giménez

Il·lustracions de

Paco Giménez

Col·lecció: sambòrik, núm. 1

© del text: **Llorenç Giménez i Tarazona**
© de les il·lustracions: **Paco Giménez**
© d'aquesta edició: **Perifèric Edicions**
Sèquia de Montcada, 13. 46470 Catarroja
Telèfon: 609 426 131
Fax: 961 270 038
correu electrònic: periferic@hotmail.com

Disseny gràfic de la col·lecció: **Paco Giménez**
la edició: **abril de 2006**
Coordinació tècnica: **Àfrica Ramírez**
Impressió: **Gráficas Díaz Tuduri, SL**

ISBN: 84-934847-2-5
Dipòsit legal: BI-836-06

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà,
sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les
citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

La tortuga i el gelat

En el temps en que les iaies eren barbudes i les granotes peludes, fa molts, molts anys, diuen que hi havia una tortuga grandota, grandota, que anava xino-xano passejant pel camp.

Un dia d'estiu, la tortugota escoltà la veu d'un home que anava amb un carro venent gelats.

–El gelater, el gelater!

La tortugota va pensar: “caram, quina calor que fa avui, que bé que em vindria un gelat ben fresquet”.

I caminant a poquet a poquet, arribà fins on estava el venedor de gelats i li'n comprà el més gros i gran que tenia.

La tortuga es llepava només de veure el cucurutxo amb les tres boles de colors que tenia el gelat,

cadascuna d'elles d'un sabor diferent. Que bo que devia estar!

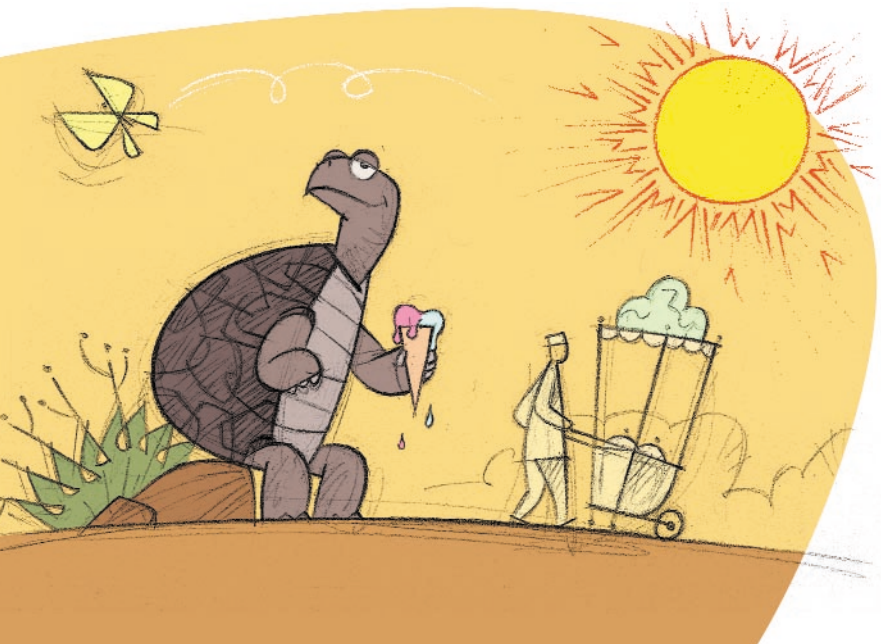
I quan anava a menjar-se'l, en això que passà revolotejant pel seu voltant una papallona preciosa que encandilà la tortuga, que se la va quedar mirant una estona.

I tant es va encantar la tortuga mirant la papallona que, quan s'adonà, el seu gelat de tres boles de colors se li havia fos.

6 La tortuga, tota enfadada, va estirar el coll tant com pogué, mirà cap a dalt i va dir:

–Sol, solet, per què m'has desfet el cucurutxo amb el meu gelat?

–Dona, està clar, perquè sóc el rei. Sóc un sol solot.

I no havia acabat de parlar el sol, que un núvol-nimbus, que és un nuvolet xicotet, aparegué espentat pel vent de llevant i es plantà davant del sol.

La tortuga, en veure'l, alçà la veu tant com pogué i li va dir:

–Núvol-nimbus, et vull fer una pregunta. Tu que ets capaç de tancar el sol, ets més fort que no ell?

I el núvol-nimbus, unflant-se tot pagat i orgullós, li va dir:

–Clar, i tant. Jo sóc fortíssim.

I encara no havia acabat de dir com de fort era, que un dels quatre grans vents, tramuntana, ponent, llebeig i migjorn, començà a bufar i bufar cada vegada més fort.

Fiiiiuuu, fiiiiuuu...!

I el núvol desaparegué encara més ràpidament del que havia arribat.

La tortuga, al·lucinada del que estava veient, va cridar:

–Vent, ventot, tu sí que ets el més fort.

–Clar que sóc el més fort –li digué el vent–. Però... –la veu del vent sonava apagada, com si estiguera trist.

–Què et passa, vent? –li va preguntar.

–Res, que dalt la muntanya hi ha una casa que per més que bufé no conseguisc fer-la caure.

En sentir això, la tortugota no s’ho pensà ni un segon. Es posà en camí i caminant caminant, pas a pas i sense descans fins que arribà a la casa de dalt la muntanya:

–Casa de la muntanya, casa de la muntanya, dis-me una cosa. Tu ets molt forta?

–Clar que sóc forta –li respongué la casa–. El que passa és que hi ha ací prop uns pinets, pinots, pinastres que són altíssims i les seues arrels i les seues branques estan destrossant-me les parets i les finestres

I allà tens a la tortuga una altra vegada a caminar. Caminant caminant, xino-xano que ja aplegarà, arribà a un frondós bosc. I quan estigué baix dels pins més alts, estirà el coll i digué molt fort:

–Pins, pinots, sou molt forts? Per què trenqueu amb les vostres arrels les parets de la casa i amb les vostres branques les finestres?

–Sí, sí, nosaltres som molt forts. Però més forts que nosaltres, encara que no t’ho cregues, tortuguetta caminadora, són les rates. Estan per totes bandes i s’amaguen i es colen entre les pedres.

